

Sp.

3. Tillaga til þingsályktunar

[2. mál]

um iðnaðarstefnu.

Frá iðnaðarráðherra.

Alþingi ályktar að fela ríkisstjórninni að beita sér fyrir framkvæmd iðnaðarstefnu, sem hafi eftirfarandi meginmarkmið:

- 1) Að örva framleiðni í íslenskum iðnaði þannig að framleiðnistig hans verði sambærilegt við það, sem gerist í helstu viðskiptalöndum, og skilyrði skapist fyrir bætt lífskjör.
- 2) Að stuðla að hagkvæmri fjárfestingu, til að fjölga störfum í iðnaði og tryggja fulla atvinnu með hliðsjón af aðstæðum í öðrum atvinnugreinum og áætlunum um fjölda fólks á vinnumarkaði.
- 3) Að leggja sérstaka áherslu á að efla iðnað á þeim sviðum, þar sem innlendir samkeppnis-yfirburðir geta nýst til arðbærrar framleiðslu á vörum og þjónustu, jafnt fyrir heima-markað sem til útflutnings.
- 4) Að bæta starfsskilyrði og auka áhrif starfsfólks á vinnustöðum, og koma í veg fyrir skaðleg áhrif af völdum iðnvæðingar á náttúru landsins og umhverfi.
- 5) Að tryggja forræði landsmanna yfir íslensku atvinnulífi og auðlindum, og stuðla að æskilegri dreifingu og jafnvægi í þróun byggðar í landinu.

Fyrrgreindum markmiðum verði m. a. náð með áætlunum, er taki til einstakra iðngreina og verkefna í nýiðnaði og með opinberum aðgerðum, sem í aðalatriðum miði að eftirfarandi:

- 1) Bættri aðstöðu til iðnrekstrar með markvissri jöfnun á starfsskilyrðum iðnaðarins við aðra höfuðatvinnuvegi, m. a. í skattamálum og lánamálum.
- 2) Gengisákvæðanir verði í ríkari mæli miðaðar við samkeppnisstöðu iðnaðarins jafnt á heimamarkaði sem erlendis.
- 3) Lánasjóðir iðnaðarins verði eflir og þeim gert kleift að auka verulega þátttöku sína í fjármögnun á umbótum og nýsköpun í iðnaði.
- 4) Hlutverk þjónustustofnana iðnaðarins verði endurskoðað og lagað að breyttum þörfum, er m. a. miðist við að auka fræðslu og stuðla að bættri framleiðni og nýsköpun í iðnaði og greiða fyrir útflutningi iðnaðarvara. Jafnframt verði aukin áhersla lögð á rannsóknar- og þróunarstarfsemi í þágu iðnaðar.
- 5) Ríkisvaldið hafi forystu um verulegt átak í uppbyggingu fjármagnsfreks nýiðnaðar, m. a. með því að stjórn á iðnrekstri á þess vegum verði gerð markvissari, og skipulagslegt forræði á þessum atvinnurekstri verði sett í hendur eins aðila, sem hafi fjárhagslegt bolmagn og sjálfstæði til ákvarðana um arðvænleg nýiðnaðarverkefni.
- 6) Iðngarðar verði byggðir með lánafyrirgreiðslu til sveitarfélaga eða samtaka í iðnaði.
- 7) Útflutningsviðleitni fyrirtækja sé örvuð, m. a. með skattalegum aðgerðum.
- 8) Opinberum innkaupum verði beitt til að ýta undir og efla iðnþróun.
- 9) Felld verði að fullu niður aðflutningsgjöld á aðföngum til samkeppnisiðnaðar og þeirra þjónustugreina iðnaðar, er eiga í samkeppni.
- 10) Iðnaður á heimamarkaði fái aðstöðu til verðlagningar hliðstætt því, sem gerist um innfluttar samkeppnisvörur.

- 11) Nýting orkulinda og verðlagning orku miði að því að skapa innlendum iðnaði samkeppnisyfirburði.
- 12) Í því skyni að auka fjárfestingu í iðnaði verði hvatt til aukinnar eiginfjármýndunar fyrirtækja, m. a. með ráðstöfunum í skattamálum.
- 13) Stuðlað verði að félagslegum rekstrarformum og um leið að auknum réttindum og ábyrgð starfsfólks á vinnustað og á rekstri fyrirtækja.
- 14) Hið almenna skólakerfi taki mið af æskilegri iðnþróun, m. a. með aukinni samvinnu milli skólakerfisins og stofnana og samtaka iðnaðarins. Aukin áhersla verði lögð á fullorðinsfræðslu og bættu almenna starfsmenntun.
- 15) Rannsóknir á hag og þróunarhorfum íslensks iðnaðar verði eflidar.
- 16) Mótuð verði stefna um verktakastarfsemi, sem m. a. geri innlendum aðilum kleift að annast stórar verklegar framkvæmdir. Samkeppnisstaða innlendra verktaka gagnvart erlendum aðilum verði jöfnuð.
- 17) Rík áhersla verði lögð á bætt starfsumhverfi, og samstarf stjórnvalda og aðila í iðnaði aukið, til að ná því markmiði, svo og til að tryggja nauðsynlegar mengunarvarnir og koma í veg fyrir óæskilega röskun umhverfis af völdum iðnrekstrar.

Iðnaðarráðuneytið hafi forystu um að samræma aðgerðir hins opinbera, stofnana iðnaðarins og samtaka hans, til að greiða fyrir framgangi þessarar stefnu.

Greinargerð:

Tillaga þessi til þingsályktunar um iðnaðarstefnu var lögð fram skömmu fyrir lok síðasta Alþingis og kom þá ekki til umræðu. Hún er nú flutt hér óbreytt að efni til ásamt fylgiskjali, þar sem er álit Samstarfsnefndar um iðnþróun frá því í maí 1979. Eftirfarandi greinargerð er einnig samhljóða þeirri greinargerð er fylgdi tillögunni síðast, en henni fylgir umsögn nokkurra aðila, er ályktað hafa um efni þingsályktunartillögunnar eftir að hún var lögð fram.

1. Tilgangur þingsályktunartillögunnar.

Með tillögu þeirri til þingsályktunar, sem hér er lögð fram, er gerð tilraun til þess að móta samræmda stefnu í iðnaðarmálum af hálfu hins opinbera og fá fram skýra afstöðu Alþingis til þess, hver eigi að verða þáttur iðnaðar í þeim umbreytingum í atvinnulífinu, sem sýnast nauðsynlegar á næstu árum. Með tillögunni er reynt að skapa samstöðu um þær aðgerðir, sem nauðsynlegar eru taldar, ef iðnaðurinn á að geta gegnt því hlutverki að verða ein megin undirstaða framfara í atvinnu- og efnahagslífi á komandi árum.

Þess er vænst að með skýran vilja Alþingis í þessu máli að bakhjarli, geti stjórnvöld tekið með virkum hætti á þeim fjölmörgu vandamálum, sem enn standa í vegi fyrir eðlilegri þróun iðnaðar og búið honum hagstæðari skilyrði til vaxtar.

Við meðferð máls þessa í ríkisstjórn var fallist á, að þingsályktunartillaga þessi um iðnaðarstefnu yrði flutt á Alþingi, en jafnframt kom fram að einstakir ráðherrar hafa ekki tekið endanlega afstöðu til vissra efnisatriða tillögunnar.

2. Tillögur Samstarfsnefndar um iðnþróun.

Í september 1978 skipaði iðnaðarráðherra nefnd 9 manna, með viðtæk tengsl og reynslu í iðnaðarmálum, og skyldi nefndin m. a. hafa það hlutverk að undirbúa fyrir iðnaðarráðuneytið drög að iðnaðarstefnu, sem hafa mætti til hliðsjónar við opinbera stefnumótun á þessu sviði. Í þeirri þingsályktunartillögu, sem hér er lögð fram, hefur í meginatriðum verið tekið mið af tillögum nefndarinnar. Fylgir álit hennar með þessari þingsályktunartillögu.

3. Horfur í atvinnumálum — staða iðnaðar.

Eins og fram kemur í meðfylgjandi álit Samstarfsnefndar um iðnþróun, ríkir nú meiri óvissa um þróun í atvinnumálum og varðandi atvinnuöryggi á næstu árum en áður hefur verið talið, og gætu framundan verið miklar breytingar á þróun atvinnulífs og skiptingu vinnuafis í landinu eftir atvinnugreinum.

Ástæður slíkra breytinga má í aðalatriðum rekja til þeirrar þróunar, sem hér greinir:

- 1) Líklegt er að fleira fólk komi á vinnumarkaðinn en áður hefur verið talið, m. a. með aukinni þátttöku kvenna í atvinnulífinu.
- 2) Fækkun fólks við landbúnaðarstörf gæti orðið meiri en áður hefur verið gert ráð fyrir.
- 3) Fjölgun starfa í iðnaði hefur orðið mun hægari en áður var áætlað, og hefur starfsfólki í iðnaði fækkað hlutfallslega gagnstætt því sem ráð var fyrir gert.
- 4) Líklegt er talið, að hlutur starfa í byggingariðnaði af heildarvinnuafli í landinu dragist nokkuð saman á næstunni.
- 5) Störfum í sjávarútvegi mun ekki fjölga verulega á næstu árum, þar sem auknum afla verður væntanlega mætt með aukinni hagræðingu í fiskvinnslustöðvum og með bætrri nýtingu framleiðslugetunnar.
- 6) Brottlutningur fólks af landinu hefur aukist verulega á síðustu árum og var um 3500 manns sitt hvort árið 1976 og 1977, en það eru 1000 fleiri en fluttust til landsins hvort ár.

Ekki verður séð að unnt reynist að leysa þennan aðsteðjandi vanda á viðunandi hátt á næstu árum nema áhersla verði lögð á að efla og byggja upp arðvænlegan iðnað, sem skilað geti mikilli framleiðni.

Líkur benda til, að iðnaður þurfi að taka við a. m. k. 3000 manns til viðbótar í arðbær störf fram til ársins 1982 og um 1600 að auki fram til ársins 1987, eða alls um 4600 miðað við óbreytta þátttöku kvenna í atvinnulífi frá því, sem var á árinu 1977. Haldi hlutur kvenna áfram að vaxa svo sem verið hefur, verða þessar tölur um 4000 árið 1982 og nálægt 2500 til viðbótar fram til 1987. Hugsanlega gæti þessi þörf fyrir ný störf orðið mun meiri, ef veruleg aukning yrði á framleiðni í iðnaði og fækkun í einstökum greinum hans. Á móti því gæti þó aukinn hlutur þjónustu vegið í verulegum mæli.

Á undanförunum árum hefur mikið verið rætt um nauðsyn iðnþróunar og að breikka þurfi undirstöður efnahagslífsins. Stjórnvöld höfu alvarlegar tilraunir við skipulega stefnumótun í iðnaðarmálum í byrjun sjötta áratugsins og hafa síðan öðru hvoru verið gerðar einstaka tilraunir til skipulegra átaka, m. a. í tengslum við EFTA-inngöngu, með tækniástoð Sameinuðu þjóðanna upp úr 1970 og störfum Iðnþróunarnefndar 1973—75. Þrátt fyrir þessa viðleitni og tillögur, sem fram hafa komið, verður að telja, að til þessa hafi ekki verið mótuð samræmd iðnaðarstefna af hálfu hins opinbera.

Þetta stefnuleysi hefur leitt til þess, að lítið hefur gætt skipulegra átaka til að efla og byggja upp innlendan iðnað.

Á árunum 1968 til 1973 varð að vísu veruleg aukning á framleiðslu í iðnaði, þannig að heildarframleiðslan í þeim greinum, sem tölulegar upplýsingar liggja fyrir um, nálægt tvöfaldaðist. Eftir árið 1973 hefur hins vegar dregið mjög úr framleiðsluaukningu og borið hefur á samdrætti sum árin.

Svipaða sögu er að segja um framleiðni í iðnaði. Hún jókst hröðum skrefum á árunum 1968 til 1973, en hefur nær staðnað hin síðari ár. Eins og nú horfir dragast Íslendingar aftur úr öðrum þjóðum í framleiðni í iðnaði, þrátt fyrir að fjárfesting í iðnaði hafi haldist nokkuð jöfn allt tímabilið.

Þá miklu aukningu á framleiðslu og framleiðni í iðnaði, sem varð á árunum 1968 til 1973, má fyrst og fremst rekja til þeirra hagstæðu skilyrða, sem honum voru sköpuð á þessum tíma, eftir efnahagsráðstafanir í kjölfar samdráttar í sjávarútvegi 1967—1968. Gengisskráning var þá iðnaði hagstæð og með bættum tollakjörum, eflingu sjóða iðnaðarins og aukinni lánafyr-

irgreiðslu og hagræðingarstarfi, m. a. í tengslum við inngönguna í EFTA, batnaði nýting á framleiðslugetu í iðnaði, og hann dafnaði ört.

Hin hagstæða þróun í sjávarútvegi á árunum 1972—73, sem m. a. leiddi til gengis-hækkunar vorið 1973, hafði í för með sér erfiðari stöðu í iðnaði, og á árinu 1974 kom til mikilla erfiðleika í útflutningsiðnaði. Þar eð þess hefur ekki verið gætt að leiðrétta og jafna aðstöðu iðnaðarins, m. a. með hliðsjón af þróun í sjávarútvegi, hefur þetta ástand í rauninni varað hingað til.

Samhliða þessari þróun hefur iðnaðurinn mætt vaxandi samkeppni af völdum innflutnings eftir afnám tolla og minnkandi innflutningshöft. Þótt aðeins hafi í undan-tekningartilvikum orðið verulegur samdráttur í framleiðslu af völdum innflutnings, hefur aðstaða innlendra framleiðenda þrengst á markaðnum og ekki orðið framleiðsluaukning hjá mörgum þeirra. Aðlögunartíminn í kjölfar EFTA-aðildar hefur nýst illa vegna ófullnægjandi aðgerða til stuðnings iðnaði, örrar verðbólguþróunar og alþjóðlegra efnahagserfiðleika í kjölfar olíuverðhækkana veturinn 1973.

Nauðsynlegt er að menn líti fordómalaust á þann sérstaka vanda fyrir íslenskan iðnað, sem leiðir af sambylí við sjávarútveginn. Þar eð sjávarútvegurinn hefur haft alla yfirburði sem aðalútflutningsatvinnuvegur landsmanna og í reynd verið burðarásinn í hagvexti hérlandis fram á síðustu ár, hafa ákvarðanir um meginatriði í efnahagsmálum ráðist af hagsmunum og aðstæðum í sjávarútvegi. Þannig ræðst gengi íslensku krónunnar og þar með afurðaverð útflutningsiðnaðar og samkeppnisverð á innfluttum iðnaðarvörum fyrst og fremst af afkomu og viðskiptakjörum sjávarútvegsins. Eftir afnám verndartolla og innflutningshafta skiptir þetta atriði sköpum fyrir iðnaðinn.

Þessi sambylismáli iðnaðar og sjávarútvegs hefur sennilega haft meiri áhrif á þróunar-möguleika iðnaðar en margir gera sér grein fyrir og hefur að líkindum orðið afdrifaríkari en breytingar af völdum erlendra samkeppni. Telja verður það eitt af grundvallaratriðum fyrir árangursríkri iðnþróun, að komið verði á jafnræði með þessum atvinnuvegum á þeim sviðum, er máli skipta til að skapa vaxtarforsendur fyrir iðnað.

Margt bendir nú til að Íslendingar séu á tímamótum í atvinnumálum, þar sem hagnýta þurfi mun fjölbættari kosti en hingað til. Þannig verði auk öflugs sjávarútvegs og fiskiðnaðar að koma til fjölbreyttur iðnaður, sem m. a. byggi á og vaxi upp af þeirri þekkingu og reynslu, sem við höfum öðlast í hefðbundnum atvinnugreinum hingað til. Af öðrum þáttum, sem rennt geta stöðum undir öflugna innlenda iðnþróun, má nefna ýmsar hráefnisauðlindir og innlenda orku, svo og ýmis önnur náttúruskilyrði og hugvit, til að framleiða samkeppnishæfar iðnaðar-vörur til heimanota og útflutnings.

Þessu nýja hlutverki sínu fær iðnaðurinn ekki valdið nema til komi breytt viðhorf gagnvart málefnum hans og að honum verði markvisst sköpuð skilyrði til vaxtar.

4. Leiðir að markmiðum:

Að baki tillögum þeim, sem fram koma í þingsályktunartillögunni um aðgerðir til að efla iðnað, liggja eftirfarandi meginviðhorf gagnvart iðnþróun og þeim leiðum, sem áhersla er lögð á:

- 1) Að iðnþróun sé viðfangsefni, sem ekki verður unnið að með árangri nema með samhæfðu átaki margra aðila í fyrirtækjum og samtökum iðnaðarins, stofnunum hans og í opinberum stjórnarsýslustofnunum.
- 2) Að leggja verði forgangsáherslu á þróun iðnaðar á næstu árum, með sérstakri áherslu á aukinn útflutning iðnaðarvара.
- 3) Að búa þurfi iðnaðinum hagstæð vaxtarskilyrði í þjóðlífinu, og markvisst verði unnið að því að jafna stöðu iðnaðar og annarra atvinnuvega. Þegar teknar eru ákvarðanir um aðalatriði efnahagsmála verði sérstaklega gætt að áhrifum þeirra á iðnaðinn.

- 4) Skapa þarf jarðveg til að dreift frumkvæði fái notið sín við margbreytileg viðfangsefni í iðnaði og horft sé til sem flestra kosta en ekki eingöngu byggt á afmörkuðum sviðum iðnaðar.
- 5) Jafnframt þessu verði lögð áhersla á að efla sérstaklega þær greinar og fyrirtæki, sem hafa góð vaxtarskilyrði og geta veitt varanlega samkeppnisyfirburði. Iðnaður með mikla framleiðni getur að jafnaði greitt góð laun og þannig valdið miklum margföldunaráhrifum á atvinnu í þjónustugreinum. Er því talið vænlegast að leggja fyrst og fremst áherslu á uppbyggingu iðnaðar, sem getur skilað mikilli framleiðni, bæði til að leysa atvinnuvandamálið og lyfta lífskjörum landsmanna. Greinum, sem fara halloka í samkeppni, þarf að hjálpa til að umbreytast, en ekki að verja þær með óraunhæfri aðstoð eða varnaraðgerðum.
- 6) Sérstaklega þarf að kanna með hvaða hætti verði unnt að nýta orkulindir landsins þannig að landsmenn haldi forræði í þeirri uppbyggingu, og að hún samrýmist að öðru leyti settum þjóðfélagslegum markmiðum, sem viðtæk samstaða getur tekist um.
- 7) Stuðlað sé að aðlögun og nýsköpun í efnahagslífinu með því að hvetja til vörubrúnar, markaðsleitar og rannsóknar- og þróunarstarfsemi hjá fyrirtækjum, m. a. með skattalegum aðgerðum og fjárhagslegri aðstoð hins opinbera og tæknilegum stuðningi frá stofnunum iðnaðarins.
- 8) Gera þarf hinum almenna iðnaði auðveldara að takast á við stærri verkefni en hingað til. Jafnframt þarf að styðja sveitarfélög til að greiða fyrir iðnþróun í byggðum landsins, t. d. með byggingu iðngarða.
- 9) Óhjákvæmilegt er að ríkið eitt sér eða í samvinnu við aðra aðila taki þátt í stofnun meiriháttar nýiðnaðarfyrirtækja. Stjórn ríkisins á eigin atvinnurekstri þarf að verða markvissari og setja ætti eignarforræði yfir fyrirtækjum í ríkiseign á eina hendi. Gera þarf auknar arðsemiskröfur til ríkisfyrirtækja og ráðstafa arði af slíkum iðnfyrirtækjum til þróunar og uppbyggingar nýiðnaðar.
- 10) Nauðsynlegt er að auka áhrif starfsfólks á eigið vinnuumhverfi og gefa mönnum þannig kost á að hafa áhrif á viðfangsefni sín og skilja þýðingu þeirra. Er vænlegast að ná þessu marki með því að leggja áherslu á rekstur á félagslegum grundvelli og með auknum réttindum og ábyrgð starfsmanna í fyrirtækjum. Er hugsanlegt að þannig megi bæta rekstrarárangur fyrirtækja jafnframt því sem félagslegum þörfum er fullnægt.
- 11) Kappkosta verður að vaxandi iðnaður leiði ekki af sér óæskilega röskun á náttúru og félagslegu umhverfi. Aukin framleiðsla og sókn til betri lífskjara má ekki verða á kostnað heilbrigðis umhverfis eða skynsamlegrar nýtingar auðlinda.
- 12) Við breytingar á atvinnuháttum þarf að tryggja sem best jafnvægi í þróun byggðar í landinu og að ekki skapist misvægi, sem leiði til verulegrar byggðaröskunar. Sérstaklega þarf að huga að iðnaði, sem geti viðhaldið byggð í sveitum landsins og byggðakjörnum þar, og tekið við vinnuafl, sem ekki fær verkefni við landbúnaðarstörf.

Framkvæmd iðnaðarstefnu.

Skortur á samhæfingu á störfum og stefnu hinna fjölmörgu aðila, sem í reynd hafa áhrif á gang mála, er sá þáttur, sem öðrum fremur hefur staðið í vegi fyrir æskilegri þróun iðnaðar. Í fámennu og tiltölulega fjármagnsvana þjóðfélagi ber brýna nauðsyn til sameiginlegs átaks margra aðila, til að koma umbótum í framkvæmd. Á sviði iðnþróunar hefur vöntun á stefnumörkun haft í för með sér sundurvirkni í störfum opinberra stofnana, sem iðnaðinum þjóna, lánasjóða iðnaðarins og samtaka hans, með þeim afleiðingum að ekki hefur tekist að koma ýmsum nauðsynjamálum fram.

Að fenginni afstöðu Alþingis til þeirra stefnumiða, sem sett eru fram í þessari þingsályktunartillögu, þarf iðnaðarráðuneytið og aðrir aðilar, er málið varðar, að ná fram nauðsynlegri

samstöðu og móta nánar þær aðgerðir, sem hér eru boðaðar, m. a. með nýmælum í löggjöf.

Sú reynsla, sem fengist hefur af starfi Samstarfsnefndar um iðnþróun til þessa, bendir til að þar sé æskilegt samstarfsform til að tengja þá aðila, sem láta sig málefni iðnaðarins varða.

Í framhaldi af mótun iðnaðarstefnu skiptir miklu að skapa sem viðtækasta samstöðu um framkvæmd hennar og tryggja að einstök mál verði farsælega til lykta leidd.

Jafnframt því sem iðnaðarráðuneytið hyggst nýta áfram þann samráðsvettvang, sem fenginn er innan Samstarfsnefndar um iðnþróun, hlýtur ráðuneytið sjálft að beita sér fyrir framgangi iðnþróunarmálefna innan stjórnkerfisins.

Mikilvægt er að starf að iðnþróunarmálefnum verði sem samfelldast og unnt sé að halda því áfram með eðlilegum hætti, þótt breytingar verði á forystu í landsmálum og á einstökum áherslum og stefnumiðum.

Fylgiskjal I

Álit Samstarfsnefndar um iðnþróun fylgir þingsályktunartillögu þessari í sérstöku riti.

Fylgiskjal II

Í ályktun 38. Iðnþings Íslendinga, sem haldið var á vegum Landssambands iðnaðarmanna 4.—6. október 1979 segir m. a. um iðnaðarstefnu og iðnþróun:

„Það er skoðun Iðnþings að aldrei fyrr hafi verið þörf á jafn miklu átaki til eflingar iðnaði og einmitt nú. Iðnþingið fagnar þingsályktunartillögu iðnaðarráðherra, sem lögð var fram á síðasta Alþingi og byggð var á tillögum Samstarfsnefndar um iðnþróun. Þingið fagnar sérstaklega að nú skuli Alþingi gefast kostur á að marka samræmda heildarstefnu um iðnað hér á landi. Iðnþingið vekur athygli á þeim megin tilgangi þingsályktunartillögunnar að reyna að skapa viðtæka samstöðu um þær aðgerðir, sem nauðsynlegar eru taldar, ef iðnaðurinn á að geta gegnt hlutverki sínu. Þingið vill sérstaklega taka undir þá skoðun að brýna nauðsyn beri til sameiginlegs átaks margra aðila til að koma umbótum í iðnaðarmálum í framkvæmd. Jafnframt sé mjög mikilvægt að starf að iðnþróunarmálum verði sem samfelldast og unnt sé að halda því áfram með eðlilegum hætti, þótt breytingar verði á forystu í landsmálum og einstökum áherslum og stefnumiðum. Þannig telur þingið að tillögur Samstarfsnefndar um iðnþróun geti verið grunnur að samræmdri heildarstefnu í iðnaðarmálum, þrátt fyrir að menn séu ekki sammála um alla einstaka þætti tillagnanna. Iðnþróunarstefna er gagnslaus ef henni fylgja ekki aðgerðir. Iðnþing leggur til að viðhöfð verði samskonar vinnubrögð hér á landi og í Noregi og Svíþjóð, þar sem 3—4 ráðuneyti lögðu sameiginlega fram lagafrumvarp um samræmdar aðgerðir til þess að auðvelda iðnfyrirtækjum og eigendum þeirra að bregðast við nýjum viðhorfum og aðstæðum.

Um leið og Iðnþing fagnar því, að í starfi Samstarfsnefndar um iðnþróun og í þingsályktunartillögu iðnaðarráðherra er tekið meira mið af grundvallarstefnu Landssambands iðnaðarmanna en áður hefur verið gert, vill þingið enn einu sinni ítreka þá skoðun sína, að eigi aðgerðir til eflingar iðnaði að bera nægilegan árangur má ekki einskorða þær við svokallaðan samkeppnisiðnað eins og lengi hefur verið gert. Nauðsynleg forsenda árangursríkrar iðnaðarstefnu er að hún taki mið af öðrum atvinnuvegum og nái til alls iðnaðar, hvort sem hann er í beinni samkeppni eða óbeinni.“

Fylgiskjal III

Ályktun Sambands sveitarfélaga í Austurlandskjördæmi um mikilvægi stefnumörkunar í iðnaðarmálum:

„Aðalfundur Sambands sveitarfélaga í Austurlandskjördæmi, haldinn í Nesjaskóla, A-Skaft. dagana 30. og 31. ágúst 1979, leggur áherslu á mikilvægi opinberrar stefnumótunar í iðnaðarmálum og lýsir stuðningi við framkomna þingsályktunartillögu frá iðnaðarráðherra þar um.“

Fylgiskjal IV

Í ályktun Fjórðungspings Norðlendinga um iðnþróun segir m. a.:

„Fjórðungsping Norðlendinga haldið á Dalvík 2.—4. sept. 1979 bendir á, að uppbygging iðnaðar og efling þeirra iðnfyrirtækja, sem fyrir eru á Norðurlandi sé áhrifaríkasta leiðin til að taka við því fólki, sem leitar inn á vinnumarkaðinn á næstu árum og koma þar með í veg fyrir búseturöskun á Norðurlandi. Þingið lýsir stuðningi við undirbúning samræmdrar iðnaðarstefnu í landinu og leggur í því sambandi sérstaka áherslu á að lokið verið við Iðnþróunaráætlun fyrir Norðurland og henni fylgt eftir með samstilltu átaki heimamanna og njóti verulegs stuðnings stjórnvalda og lánastofnana.“